

Sygnatura akt II AKa 334/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr

Sędziowie: SSA Jerzy Skorupka (spr.)

SSO del. do SA Maciej Skórniak

Protokolant: Beata Sienica

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2018 r.

sprawy I. K.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 23 lipca 2018 r. sygn. akt III K 65/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 60§2 i §6 pkt 2 KK obniża oskarżonemu I. K. wymierzoną mu karę do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat na podstawie art. 69§1 KK i art. 70§1 KK, zobowiązując skazanego do powstrzymania się od używania środków odurzających na podstawie art. 72§1 pkt 5 KK;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. R. 600 zł. podwyższone o 138 zł podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego I. K. od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 23 lipca 2018 r., III K 65/18 uznał I. K. za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Wymieniony wyrok zaskarżyła obrończyni z urzędu oskarżonego adw. L. R. zarzucając rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia szkodliwości społecznej dokonanego przestępstwa oraz celów, jakie kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej

oddziaływania, gdy wszechstronna analiza okoliczności towarzyszących popełnionemu czynowi, a zwłaszcza postawa oskarżonego po popełnieniu czynu polegająca na wyrażeniu skruchy pozwalają uznać, że cele prewencyjne i wychowawcze kary zostaną osiągnięte również w razie orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I części rozstrzygającej poprzez zastosowanie wobec oskarżonego art. 60§2 KK i wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69§1 i 2 KK warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Zarzut i wniosek apelacji są zasadne. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że stopień winy oskarżonego i szkodliwości społecznej popełnionego przez niego czynu są znaczne, choć sąd pierwszej instancji nie wytłumaczył, z jakich powodów i na podstawie jakich okoliczności ustalił znaczny stan winy i konkretnej szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu. Z motywów zaskarżonego wyroku podanych w uzasadnieniu wynika, że wymierzając oskarżonemu karę, do okoliczności obciążających sąd a quo zaliczył wysoką społeczną szkodliwość popełnionego czynu, gdyż oskarżony przewiózł dużą ilość (...). Natomiast do okoliczności łagodzących sąd zaliczył przyznanie się do winy i złożenie wyczerpujących i wiarygodnych wyjaśnień, okazanie skruchy i krytyczną ocenę popełnionego czynu, a także niekaralność oskarżonego.

Ustalając stopień winy oskarżonego sąd pierwszej instancji stracił z pola widzenia, że jest on narkomanem zażywającym nałogowo (...), którą w Holandii mógł legalnie nabywać i zażywać na swoje potrzeby. Oskarżony miał, co prawda, możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia popełnionego czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, niemniej, wymienione okoliczności nie pozostają bez znaczenia dla wolności zachowania się i swobody podjęcia decyzji o przywozie (...) do Polski.

Ustalając stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu, sąd pierwszej instancji pomiał okoliczność, że przywiózł on (...) na swoje potrzeby. Oskarżyciel publiczny nie przedstawił wszak żadnego dowodu wskazującego na odmienny stan rzeczy. Prawdopodobnie jest więc ustalenie, że oskarżony przywiózł (...), aby zużyć ją na własne potrzeby wynikające z nałogu, w którym pozostawał, a nie na inne cele.

Na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu wpływają też podane przez sąd a quo okoliczności dotyczące zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, gdyż stanowią one przesłankę do wnioskowania o cechach osobowości oskarżonego, jego dojrzałości emocjonalnej i stopniu przestrzegania norm społecznych oraz incydentalności popełnionego czynu.

W zachowaniu oskarżonego dostrzegalna jest wyraźna przewaga okoliczności łagodzących nad obciążającymi. W apelacji trafnie bowiem wskazuje się, że oskarżony udzielił wyczerpujących wyjaśnień, przyznał się do winy, okazał skruchę i krytycznie odniósł się do popełnionego czynu. Nie był on wcześniej karany, a czyn miał incydentalny charakter. Oskarżony nie utrzymuje kontaktów ze środowiskiem przestępczym, a w miejscu zamieszkania ma pozytywną opinię. Wskazuje się także, że jest on aktywny zawodowo, ma stałe zatrudnienie, chce podjąć terapię oraz kontynuować naukę w systemie zaocznym. W tym stanie rzeczy stanowczo należy powiedzieć wręcz o dysproporcji pomiędzy okolicznościami obciążającymi i łagodzącymi na rzecz tych drugich.

Dolegliwość kary wymierzonej oskarżonemu przez sąd pierwszej instancji przekracza zatem stopień jego winy i stopień szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu. Tym samym, wymierzona oskarżonemu kara przekracza zakaz określony w art. 53§1 KK.

Redukując oskarżonemu karę wymierzoną mu przez sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy miał na względzie cel zapobiegawczy, który kara ma osiągnąć w postaci zapobieżenia popełnienia przez sprawcę kolejnego przestępstwa zakładając, że kara uświadomi oskarżonemu fakt naruszenia obowiązujących norm społecznych oraz będzie stanowić bodziec zniechęcający do popełniania czynów naruszających prawo. Kara zredukowana przez sąd odwoławczy ma też

zapewnić oskarżonemu przeprowadzenie terapii i wydobyć się z nałogu. Według sądu odwoławczego wymieniona kara osiągnie jednocześnie swój cel prewencyjny w postaci utrwalenia przekonania o nieuchronności reakcji karnej, a tym samym o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Sąd odwoławczy miał na uwadze, że ogólna klauzula wyrażona w art. 60§2 KK dotyczy takich sytuacji, gdy na podstawie okoliczności sprawy należy ustalić istnienie wyjątkowego, szczególnie uzasadnionego wypadku, ze względu na który kara wymierzona nawet w ustawowym minimum stanowić będzie dolegliwość niewspółmiernie surową dla sprawcy. W polu widzenia sąd ad quam miał zatem, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14.06.2005 r., II AKa 144/05 dopuścił możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy, który przyznał się do popełnienia czynu, złożył obszerne wyjaśnienia i okazał skruchę. W rozpoznawanej sprawie występują dalsze jeszcze okoliczności korzystne dla oskarżonego, które tym bardziej uzasadniają zastosowanie wobec niego wymienionej instytucji. Odnosząc się do okoliczności popełnienia przestępstwa, w apelacji trafnie wskazuje się, że opuszczając Holandię, gdzie pracował zarobkowo oskarżony zabrał do Polski cały swój dobytek, w tym również (...), którego posiadanie i używanie było legalne.

Mając zatem wzgląd na całokształt okoliczności dotyczących osoby oskarżonego oraz popełnionego przez niego czynu, sąd odwoławczy na podstawie art. 60§2 KK i art. 60§6 pkt 2 KK obniżył karę wymierzoną oskarżonemu do 1 roku.

Natomiast uwzględniając postawę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, sąd odwoławczy zawiesił warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat przyjmując, że wymieniona kara będzie wystarczająca do osiągnięcia jej celów oraz zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. W okresie próby zobowiązano oskarżonego do powstrzymywania się od używania środków odurzających na podstawie art. 72§1 pkt 5 KK.

Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono, jak na wstępie.

<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Wiesław Pędziwiatr</i>	<i>SSO (del. do SA) Maciej Skórniak</i>
----------------------------------	--------------------------------------	--